

**Nouvelle épreuve vidéo
de langues vivantes
CONCOURS ECRICOME PRÉPA 2020
VERBATIM & RÉSUMÉ**

Mentions légales

Les concours organisés par ECRICOME© sont des marques déposées. Tous les sujets, corrigés, résumés et verbatim sont la propriété exclusive d'ECRICOME.

Reproduction interdite en dehors du site internet d'ECRICOME©

Tous droits réservés.

Toutes les vidéos sont sourcées (voir document en ligne) au titre des droits d'auteur. Utilisation à des fins pédagogique, accord du 4 décembre 2009 conclu entre la PROCIREP et le Ministère de l'Éducation Nationale.

Sauver le lac de Tibériade

Pour permettre au lac de Tibériade de se remplir d'eau, le projet décrit dans ce reportage consiste à dessaler l'eau de mer et de les acheminer vers le lac de Tibériade. L'eau, une fois dessalée, va couler dans des canaux au long de 25 km, puis sera versée dans le lac de Tibériade. Le lac souffre d'une baisse d'eau parce que depuis les années 1950 on y a puisé pour fournir le sud d'Israël en eau. Il s'agit désormais d'utiliser l'eau de la méditerranée pour tenter de rétablir l'équilibre écologique.

1. Sauver le lac de Tibériade : le projet qui "renversera" l'aqueduc national et empêchera un désastre écologique.

Résumé

Le reportage commente le lancement d'un projet inédit : l'installation par la compagnie nationale des eaux « Mekorot » d'une tube pour acheminer de l'eau dessalée vers le lac de Tibériade. Le grand projet hydraulique d'Israël qui faisait la fierté nationale dans les années 50 et 60 a été de transporter de l'eau depuis le lac de Tibériade au Nord jusqu'au désert du Neguev dans le Sud. Déormais, en raison des années de sécheresse, résultant du réchauffement climatique, le lac est desséché et menacé d'extinction, c'est donc l'eau de mer dessalée qui sera versée dans le lac à partir d'une réserve d'eau du centre du pays. Dans le reportage, deux experts de la compagnie des eaux et le reporteur donnent les informations essentielles sur cette problématique.

Verbatim

כותרת:

ממלאים את הכנרת. תיעוד: המיזם שיוביל להזרמת מים מותפלים בעקבות הבצורת.

Voix off

בלי טקסים מיוחדים יצא הבוקר לדרכו אחד המהלכים הדרמטיים בישראל: הנחת צינור שיזרים מים מותפלים לכנרת.

זיו כהן, מהנדס הפיתוח של המוביל הארצי, מקורות:

זו לא קלישאה אבל אנחנו, באמת, כל פרוייקט מבצעים עם תחושת שליחות, אנחנו ב-70 שנה למדינת ישראל, אז זה מאוד סקסי לדבר על ציונות, אבל אנחנו, מבחינתי, עוסקים בציונות כל השנה, כל שנה.

Voix off

המים ממתקן ההתפלה בחדרה מגיעים היום עד הגליל התחתון. מכאן, ממאגר אשכול, הם יוזרמו דרך תעלת המוביל הארצי בכיוון ההפוך, מהמרכז צפונה, לכנרת. המפעל ההנדסי האדיר משנות החמישים שהוליך בגאון מי כנרת עד הנגב, אמור להציל כעת את האגם הגווע. המים יובלו בצנרת לאורך 25 קילומטרים, עד לנחל ארבל, ומכאן, יזרמו ישר לכנרת.

ראיון עם זיו כהן, מהנדס הפיתוח של המוביל הארצי, מקורות:

- בעצם אתם מחליפים את הטבע, מחליפים את אלוהים.
- אנחנו לא מחליפים את הטבע, אנחנו רק עוזרים לו. אאה... ברגע שנוכל להכניס מים מותפלים לכינרת, נוכל לסייע בשמירה על כל האיזון האקולוגי.

Voix off

המהלך יוסיף 120 מיליון מטר קוב מים לאגם הגווע, בעיקר כדי למנוע אסון אקולוגי. שהרי כמעט ולא שואבים מכאן מי שתיה. העבודות שעלותן כ-300 מיליון שקל צפויות להימשך כשנתיים.

גדי זעירא, הביולוג הארצי של חברת מקורות:

כשאתה מגיע הנה, אתה רואה את זה, וזה עצוב. לא נעים לראות את המאגר הזה. את המעגן סגור, וגם את האגם ברמה הזאת.

רובי המרשלג, כתבנו בצפון:

קשה לכנות את מה שהיה כאן בחודשים האחרונים בצפון בתור חורף. בחודש אפריל ממוצע יורדים כאן כ-40 מילימטרים של גשם, החודש הזה, פחות מ-10 מילימטרים. הנה מפלס הכנרת, חסרים לו עכשיו חמישה מטרים של מים, ועל פי כל התחזיות, עד סוף הקיץ, הוא צפוי לרדת אל הקו השחור.

גדי זעירא, הביולוג הארצי של חברת מקורות:

התוכנית הזאת היא חלק מהדברים שנעשים כדי להציל את האגם. המפעל שמקימים כרגע, הוא ייתן חלק מהפיצוי עבור השאיבה שאנחנו חייבים לשאוב בכל שנה.

Voix off

נחלי הצפון המידלדלים מעידים על כך שהאזור, שפעם היה הגשום ביותר, הולך ומתייבש. בחברת "מקורות" מזהירים שרצף שנות בצורת, יחד עם העדר מתקן התפלה בצפון, עלולים להביא לכך ששכונות מגורים שנבנות כעת בקריות יישארו ללא מים בברזים.

על פי רשות המים חסרים היום כשני מיליארד וחצי קוב מים. אם בעבר יצאו אנשי משק המים מנקודת הנחה, שלאחר רצף של שנות בצורת מגיע פיצוי בדמות חורף גשום שבו נאלצים לפתוח את סכר דגניה, הרי שההתחממות הגלובלית מנצחת גם את הסטטיסטיקה הזאת. ואולי אולי הבשורה תבוא כעת מצינור, בקוטר 64 אינץ'...

**Nouvelle épreuve vidéo
de langues vivantes
CONCOURS ECRICOME PRÉPA 2020
VERBATIM & RÉSUMÉ**

Mentions légales

Les concours organisés par ECRICOME© sont des marques déposées. Tous les sujets, corrigés, résumés et verbatim sont la propriété exclusive d'ECRICOME.

Reproduction interdite en dehors du site internet d'ECRICOME©

Tous droits réservés.

Toutes les vidéos sont sourcées (voir document en ligne) au titre des droits d'auteur. Utilisation à des fins pédagogique, accord du 4 décembre 2009 conclu entre la PROCIREP et le Ministère de l'Éducation Nationale.

Cannabis

Meir Kadosh est le père d'une petite fille malade d'épilepsie. Son combat a été d'obtenir une autorisation d'utiliser le cannabis à des fins médicales pour soigner son enfant. Il a dû affronter tout l'establishment médical et finalement il a réussi à l'obtenir pour un seul usage. Il estime que le cannabis a guéri sa fille. Maintenant il souhaite que cette substance soit légalisée et disponible aux personnes dans le besoin.

2. J'ai vu comment le cannabis sauve ma fille, pourquoi on se bat contre moi ?

Résumé

Un monologue de Meir Kadosh. Témoignage d'un père qui a réussi à guérir sa fille d'une maladie rare grâce au cannabis. Jusqu'à l'âge de 10 mois, son enfant ne bougeait pas et ne se développait pas correctement. Le traitement prescrit par les médecins était nocif. Au bout d'un combat acharné, culminant dans une apparition houleuse dans une commission de la Knesset, on lui accord une autorisation d'utilisation de cannabis à des fins médicales. L'enfant est guérie, et ne souffre d'aucun problème depuis. Maintenant Meir Kadosh demande une nouvelle autorisation car l'ancienne est périmée. De plus, il consacre sa vie à la cause de la légalisation du cannabis pour le bien d'autres enfants qui en auraient besoin.

Verbatim

מונולוג מאיר קדוש בביתו:

הילדה שלי לא התפתחה עד גיל עשרה חודשים, היא היתה כמו גופה. היא לא היתה מתהפכת, היא לא היתה מחייכת, היא לא היתה זזה, היא היתה כמו בלון נפוח, ככה, והרופאים אמרו אין מה לעשות.

אמרתי: למה שאני אחכה עד שייגמר לי כל התרופות ברשימה, ואז, אולי נקבל קנאביס שכבר הילדה שלי לא יהיה מה להציל. התרופות האלה יעשו נזק, ולא נוכל לתקן את הנזק הזה.

אז שמתי מאזניים, שמתי את המשקולת של כל התרופות פה, ואת הקנאביס פה, וכמובן, הקנאביס הפיל הכל.

אמרתי לנסות, אני לא בטוח שזה יעזור, בואו ננסה!

כותרת: קולות מכאן

אני מאיר קדוש, אני אבא של הללי קדוש, תינוקת שאובחנה מגיל חצי שנה כאפילפטית. סוג של "אינפנטל ספזם", זה נקרא, "ווסט סינדרום", אפילפסיה נדירה ביותר, שיש אותה רק לתינוקות.

התחילה פירכוסים מגיל חצי שנה (אני אוהבת אותך הללי), התחילו עם הסבריל, כדור מפחיד שגורם לפגיעה בראייה, אחד הרופאים הגדולים בארץ אמר לנו, אז מה הבעיה? עדיף שתהיה לך ילדה חצי עיוורת ולא ילדה מפגרת.

היינו מוכנים לקחת את זה אם אין ברירה, אבל כשגילינו שיש משהו שהוא טכני שיכול לעזור לנו, וכל כך ראינו את ההילחמות של הרופאים נגדנו, וכל המערכות, כאילו "מה פתאום, אתם נורמליים? זה סמים, מקבלים את זה רק כשעומדים למות."

אמרת רגע, למה אתם כל כך מלכלכים את הדבר הזה, אין בזה נזקים, במיוחד בCBD שהוא אפילו לא ממסל.

על רקע ועדות הכנסת:

הגעתי לשתי ועדות בכנסת, עשיתי שם צעקות. "אתם רוצחים אנשים". ברוך אתה ה', אלוהנו מלך העולם, שהכל נהיה בדברו.

עשרים גרם קנאביס, אבידקל 30 גרם, עכשיו נראה מה יקרה לי עם הסם המסוכן...

שוב בבית ועל רק תמונות של הבת

עשרים דקות מועדה לוועדה שעברנו. ופתאום התקשרו הודיעו לי שיש אישור לעשרים גרם תיקון עולם.

זה היה מדהים. הילדה שלנו פתאום פירכסה. בזמן פרכוס מה לקחתי, שמתי על האצבע טיפה, שמתח לה בתוך הפה, ועמדנו אשתי ואני ככה, מסתכלים ומחכים לראות מה קורה.

לא עבר עשר שניות, הפרכוס נעצר לחלוטין. ומאז ועד היום, לא נתקלנו בשום פרכוס, בשום כלום.

אני כבר שנה נותן לה את זה, נגמר לנו התוקף של הרשיון. הלכנו לכל נורולוג אחר שמכיר אותנו, וגם שלא מכיר אותנו, ושאלנו ודיברנו, כולם, בפה מלא אומרים אם הקנאביס עוזר לכם, אנחנו לא נגד הקנאביס, אבל אי אפשר לקבל קנאביס לבד, הקנאביס לא מוכר כתרופה על פי חוק.

אז אתם אומרים שקנאביס הוא לא תרופה. אני אומר לכם, חברים, קנאביס הוא תרופה, הללי היא ההוכחה.

זה התנגדות של מערכת שלמה. אנשים לא אוהבים שינויים. הדבר הזה שאני בא ומנסה לעשות הוא שינוי, הוא שינוי בתפיסה של כל הבתי חולים.

אני מוכן לאבד את החירות שלי. אני אומר את זה בפירוש. כל עוד זה יעשה עוד רעש תקשורתית קטן, ועוד ילד אחד יראה את זה, ואמא שלו בבית חולים ראתה את זה. ופתאום נפתח לה העיניים, וביקשה את זה, וזה הציל לה את הילד.

בשבילי זה עולם ומלואו.

יש אנשים שישבו וחקרנו את זה כל החיים שלהם. ואנחנו נשארים מאחורה. למה?

בגלל אינטרסנטים, בגלל כסף? בגלל מה?

חברים שחררו את הצמח הזה, לטובת האנושות כולה.

כתוב:

תגובת משרד הבריאות:

המקרה ידוע ליחידה לקנאביס רפואי.

רופא היחידה ידון בבקשה לחידוש הרשיון לאחר המלצת נורולוג לילדים.

Verbatim vidéo N°1

העונש שהפך לחברות: הקשר המפתיע של ניצולת שואה והנערים

- כן, בבקשה.
- שלום!
- אהלן, אהובים שלי!
- סבתא.
- הכרנו את שרה לפני תשע שנים. כולנו מאותו אזור, למדנו באותו בית ספר.
- אותך באמת לא ראיתי הרבה זמן.
- אנחנו חברים טובים שהסתבכנו ויצא לנו מזה סיפור, אתה יודע, מעניין. אהבנו לעשות שטויות קצת. המורים, התלמידים, עשינו הרבה בלגנים. בגלל שזה היה קרוב ליציאה למסע לפולין, קיבלנו עונש לבוא להתנדב ב"עמך".
- מה נשמע, שרה?
- הכול טוב. אני שמחה שבאתם. "עמך" זה מועדון לניצולי שואה. ב"עמך" קיבלתי טיפול נפשי, השתקמתי ומאז אני מדברת ומספרת.
- קיבלנו תנאי יציאה למסע, או שתלכו להתנדב ב"עמך" או שלא תצאו לפולין. כשהגענו, אני זוכר בפעם הראשונה שהיא דיברה שם. היא אמרה לנו עם דמעות בעיניים עוד, יושבים בחדר, כאילו אתה יודע, של בלטות מלפני חמישים שנה, והיא עם דמעות בעיניים, איך היא מספרת לנו על... "תעמדו שם בפולין ועם הדגל בגאווה", ואני לא הבנתי את זה עד שבאמת הגעתי לפולין והבנו כמה היא אישה מדהימה וכמה היא אישה חזקה שעברה את כל הדברים האלה שם.
- כתבתי להם לפולין מכתבי עידוד. זה לא קל לנוער שלנו שיש לו הכול לראות את כל הזוועה שם. אני הייתי בת חמש וחצי כשהגיעו הגרמנים להוציא אותנו מהבית והצעידו אותנו לכיוון גטו. בתוך הגטו היה בן של חבר טוב של אבא, גוי. הוא החליט להסתכן ולקחת אותנו מהגטו. הוא הגיע עם עגלה וסוס בלילה, העמיס את כולנו על העגלה, כיסה אותנו בקש, הביא אותנו הביתה. אימא הכניסה את כולנו לחדר והיא אומרת: "ילדים, אף אחד לא משתולל, אף אחד לא בוכה, כאילו שאנחנו לא פה." בני הכפר שמו לב שהוא קונה הרבה לחם, הם הגיעו לבית, פרצו את הדלת, אמרו לכולם לשכב על הארץ. אימא נשכבה עליי לגונן עליי ואז הרגו את אימא, פצעו אותי מאוד קשה והציתו את הבית. ברחנו מהבית הבורע עם השמלה היחידה שהייתה עלינו, בלי כלום. מינוס 20, 25, מינוס 30 מעלות, ואנחנו עם בגד אחד ויחיד. שלוש שנים היינו ביער ולא דיברנו נורמלי, אנחנו דיברנו בנקישות שיניים.
- אני מדמיין את הסיטואציה בחיים שהייתי הכי רעב, אני מדמיין את הסיטואציה בחיים שהכי היה לי קר, ואז אני אומר, "זה בערך פי... "טוב, עזוב, אל תנסה לחשוב על זה אפילו. אתה לא תבין. כאילו, זה לא..." כשלי קשה או כשאנחנו מרגישים את הקושי זה, אתה חושב על שרה ואתה אומר, "מה, זה צ'יפס".

Verbatim vidéos N°2

הדרך היצירתית של הנערים לממן את טיול השורשים

מי שיגיע בימי שישי לרחוב מנדלי מוכר ספרים 3 באשקלון יכול לחשוב שהוא נמצא באתיופיה הקטנה. זהו מרכז קהילתי מוקף בערוגות חקלאיות קטנות, פועלים בו בית קפה וחממה. את התוצרת החקלאית ומוצרים נוספים מוכרים בו בני נוער. אנחנו מגדלים פה דברים... אין דברים כאלה. אנחנו פשוט כאילו באים ועובדים ויש לנו פה את האדניות שאנחנו מכינים, ואם זה מעץ מלא ואם שוזרים פרחים וכל מיני כאלה. אנחנו נעשה הכול, כי אנחנו יודעים שעבודה קשה שווה מטרה מסוימת. המטרה: מימון נסיעה משותפת לכל הקבוצה לטיול שורשים באתיופיה. לדעת על ההורים, לדעת איך ההורים שלנו גדלו. מה עבר עליהם, איפה הם גרו, מה עשו איפה התקלחו, איפה ישנו. לדעת. אמרתי את זה לאימא שלי, היא אמרה: "אני רוצה לבוא אתך". כן, באמת. שם נטו חקלאים. אין, זה הטבע. שם, לא כמו פה, את נוגעת בחול, "ואי, התלכלכתי". ישר הולכת לשטוף ידיים, הבנת? קודם האדמה, אחר כך הכול, הבנת? זאת האדמה שאת הולכת עליה, את חיה אותה, נושמת אותה. "אדמה" היא מילת המפתח. ההורים של בני הנוער האלה עבדו את האדמה באתיופיה ועלו לכאן כדי לעבוד את אדמת ארץ הקודש. אלה אמנם לא שדות פתוחים, אבל כאן הם ממשיכים את המסורת. לא בכדי פרי האדמה הוא האמצעי למימון הנסיעה הזאת. הבאתי יום אחד ארגז של שתילים. ישבו פה כמה בנות, אמרתי, "בואו, תשתלו איתי", והן באו ואני רואה שהן נוגעות באדמה ו... לא נעים להן, לא נוח להן, ואחת אפילו אומרת "איכס". אמרתי לה, "תקשיבי לי טוב, אימא שלך הלכה ברגל את כל המדבר כדי לבוא לפה לנשק את האדמה הזאת, והבת שלה אומרת על האדמה הזאת איכס". יש פה שבר. כשאנחנו נחזור למקום הזה שההורה הוא חזק והילד יודע להעריך את זה, אז אנחנו נעשה את התיקון. חייב להיות תיקון. מרכז נשר של עמותת פידל מתקיים במבנה של עיריית אשקלון, במימון ובשיתוף אגף שח"ר. בני הנוער שפוקדים אותו יום-יום מגיעים אליו חדורי מטרה ועם מסר ברור. הכי קל לבוא ולשחק על זה ולהגיד: אנחנו נוער יוצאי העדה האתיופית ואנחנו ככה ואנחנו מסכנים ואנחנו לא... זה לא הסיפור. זה לא העניין. אנחנו רוצים לבוא, לעבוד קשה בשביל הכסף הזה, להשיג אותו בשביל המטרה הזאת. לא לבוא וללכת לאנשים ולהתמסכן מולם וואלה "אנחנו צריכים את הכסף הזה". כשהכסף בא מאיתנו אנחנו נעריך כל שקל שנוציא מאשר שיבואו ויזרקו לנו ככה את הסכום ולכו. היום זאת הנסיעה לאתיופיה, מחר זה עתיד וקריירה. הנערות והנערים במרכז נשר לומדים שיצליחו להשיג כל מה שירצו בחיים אם יעבדו בשביל זה וניכר שבין הערוגות צומחים להם גם כמה חלומות.

Verbatim vidéo N°3

הקרב על האבוקדו : המטעים ההיסטוריים יפנו מקומם למבני מגורים
עשרות אלפי עצי אבוקדו מניבים בגליל המערבי נעקרים בימים אלו. הסיבה: תוכניות בינוי ופיתוח. יותר מאלפיים דונמים ממזרח לעכו.
אני כבר בעצם דור רביעי שמעבד את הקרקע. במהלך העשרים שנה האחרונות איבדנו חצי מהשטח החקלאי שלנו. ואם הייתה מדיניות, יכול להיות שהיו בונים יותר לגובה, היו עושים תחבורה ציבורית במקום כבישים שנוח לגזור סרט.
בשטח המתוכנן לעקירת חוות הניסיונות החקלאית שהוקמה בתקופת השלטון הבריטי לפני כמעט מאה שנים. זו האוניברסיטה של האבוקדו, מרכז מחקר מדעי בינלאומי שעומד עכשיו לפני היסול.
זה האס, זה הפרי המוביל בעולם כולו מחכה לקטיף בעוד חודש ימים. ואם התוכנית תימשך, אז גם העץ הזה ייעקר.
כל הדרישות להקצאת שטח חלופי לחווה שיאפשר את המשך המחקר לא נענו.
אנחנו בלב טרגדיה חקלאית, מבחינתי ממלכתית אפילו. נשמתי היא בתנובת האדמה. מבחינתי, מה שקורה פה עכשיו זה קורע אותי, קורע אותי, זה דבר שלא עובר. פשוט. מה עוד שזה לא הכרחי.
המדינה מתכננת בכל רחבי הארץ על אי חשבה של אדמות חקלאיות. עשרות אלפי דונמים נעקרים, במקומם יוקמו שני מיליון שבע מאות אלף יחידות דיור עד שנת 2040. זהו חלק ממדיניות הממשלה לפתרון משבר הדיור, אבל לטענת משה פיישר, יו"ר המאבק לבינוי שפוי, אין צורך ביחידות דיור רבות כל כך.
הארץ פשוט הולכת ומתמלאת, לא מאוזנת, בלי מידתיות. יש פה טעות וכשל תכנוני גדול. אנחנו מדברים על ארבעה מיליון דונם של שטחים חקלאיים במדינת ישראל. הותמ"ל (הוועדה הארצית לתכנון ולבנייה של מתחמים מועדפים לדיור) עד היום מתכננת על 40 אלף דונם מתוכם, זה אחוז בודד מהשטחים האלה. כדי שנצליח להציע לזוגות הצעירים עוד יחידות דיור, כדי שנצליח להמשיך לפתח את המדינה, אין לנו ברירה אלא לפתח גם באזורים אלה.
המדינה מעבירה פיצוי כספי על האדמות והמטעים שנעקרים. 56 אלף שקלים לדונם. אבל כסף לא מעניין אותנו, אומרים היום החקלאים.
אנחנו לא מחפשים כסף, אנחנו רוצים להמשיך לגדל מזון בישראל וזה נאבד לעולם. במנהל התכנון במשרד החקלאות מבטיחים כי תימצא קרקע חלופית להעתקת החווה, אבל זה לא משכנע את החקלאים.
בבית המשפט המחוזי בחיפה הוגשה בימים אלו עתירה נגד מימוש תוכניות הבינוי בגליל המערבי. עוד עתירות מתנהלות בבית המשפט העליון.